

LBRIS | We know books
The Lady Gets Lucky
Joanna Shupe

Copyright © 2021 by Joanna Shupe
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Cea mai norocoasă lady

Joanna Shupe

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Ionel Palade

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA

Cea mai norocoasă lady / Joanna Shupe

trad. din limba engleză: Oana Stan. -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9528-4

I. Stan, Oana (trad.)

821.111

JOANNA SHUPE

*Cea mai
norocoasă lady*

Traducere din limba engleză
Oana Stan

LITERA
București

Capitolul 1

Château de Falaise
Newport, 1895

– Ești cel mai galant și fermecător bărbat, a spus femeia mai în vârstă, în timp ce-l mângâia pe Kit pe braț. Petrecerea asta ar fi fost teribil de plictisitoare fără tine!

Încă de când luase sfârșit cina, Kit fusese atracția principală, cu nu mai puțin de opt perechi de ochi ațintite în permanență asupra lui. În salon, la o cafea și la un pahar de vin de Porto, Kit glumea și zâmbea, dădea din cap aprobator și făcea cu ochiul. Fără prea mare efort, îi uimea pe toți cei prezenți.

De fapt, farmecul era singurul lui punct forte. Până la acel moment, își perfecționase un râs care suna autentic, precum și un zâmbet menit să cucerească până și inimile de gheață. Știa cum să-i facă pe ceilalți să se simtă în largul lor și să-i facă să se simtă importanți. Acum își punea la lucru acel talent fără să se gândească, totul fiind atât de banal pentru el încât uitase din ce motiv se hotărâse să se poarte astfel. Ceea ce începea să-i displacă.

– Deși toate astea sunt adevărate fără urmă de îndoială, a spus el micului grup de mame și de însoțitoare, mă tem că e timpul să mă întorc în camera mea. Doamnelor, vă rog să mă scuzați!

Și-a înclinat capul și a făcut un pas înapoi.

– Dar e încă devreme, a protestat una dintre femei, chiar dacă aproape toată lumea se retrăsese deja de câteva ore bune.

– N-am spus niciodată că intenționez să dorm, a răspuns Kit arcuindu-și buzele într-un zâmbet cu tentă malițioasă.

Doamnele au chicotit și și-au făcut vânt cu evantaietele, așa cum el deja anticipase, ceea ce i-a dat ocazia perfectă să se strecoare afară din salon. S-a bucurat să vadă că pe coridoare nu era nici țipenie

de om. Cu cât se îndepărta mai mult de ceilalți, cu atât mai mult se putea relaxa.

Atunci când, în sfârșit, a ajuns în camera lui, și-a desfăcut papi-onul și și-a turnat coniac într-un pahar de cristal, până când acesta din urmă a fost aproape plin. Liniștea din încăperea îl calma, un bine meritat răgaz după ce vorbea timp de șase ore încontinuu.

„Tu ești singurul vinovat!”

Adevărat. La început, abilitățile perfecționate fuseseră arma lui, o modalitate de a se asigura că n-avea să se mai simtă niciodată singur sau nelalocul lui. Însă armura aceea presupunea un dublu dezavantaj: o lepăda cu greutate și se simțea vulnerabil fără ea. Cine era el cu adevărat? Posibilele răspunsuri erau prea înspăimântătoare ca să le ia în considerare.

Curând, s-a auzit o bătaie ușoară în ușă. O bătaie a degetelor, care, de fapt, însemna că cineva încerca să-i atragă atenția fără să facă prea mult zgomot. Acea tehnică îi era familiară lui Kit, care adeseori o folosise chiar el, nu mai departe de acea după-amiază.

Nu trecuse nici măcar o zi de când se afla în casă, și deja una dintre însoțitoarele tinerelor musafire îl invitase la ea în cameră, cerându-i ajutor în legătură cu fereastra. Bineînțeles că nu era nici o problemă cu fereastra, dar Kit îi dăduse femeii alte tipuri de ajutor, de genul celor care necesitau puține haine și o suprafață plană. Acel interludiu fusese plăcut pentru amândoi, dar ea îl epuizase total.

Orice altă problemă legată de ferestre avea de așteptat până dimineată.

O a doua bătaie, mai puternică, l-a făcut să se îndrepte cu pași mari spre ușă.

– Mary dragă, a spus el în timp ce deschidea ușa, însă cuvintele i-au înghețat pe buze.

O fată măruntică, ce părea destul de agitată, îl privea țintă din prag. Kit și-a adus aminte că o văzuse la cină, dar nu și-a putut aminti numele ei. Oare făcuseră măcar cunoștință?

– Bună seara, a continuat el, te-ai pierdut?

– Nu, a răspuns ea aruncând o privire pe coridor. Pot să intru?

Interesant! Totuși, Kit încă era nedumerit. Fata aceea era una dintre moștenitoarele încă fecioare care încercau să-i atragă atenția lui Harrison la acea petrecere ce fusese organizată pentru ca el să-și găsească o soție. Iar Harrison într-adevăr pusese ochii pe

cineva – pe Maddie –, dar celelalte moștenitoare nu știau asta. Deci, ce căuta fata aceea în camera lui?

– Vrei să-mi vizitezi camera? a întrebat el înclinându-și capul într-o parte. Singură, noaptea?

– Da, a spus ea printre dinții încleștați. Te rog. Înainte să mă vadă cineva.

Ridicând din umeri, Kit a deschis ușa din ce în ce mai larg, până când fata a reușit să se strecoare înăuntru. Ea s-a oprit în mijlocul încăperii, clătinând din cap și frecându-și mâinile, de parcă nu știa ce să facă. Părul castaniu îi era strâns în vârful capului, într-o coafură elegantă, și încă purta rochia de seară, croită dintr-o mătase crem, scumpă, fără ornamente sau pietre scilpitoare, ca și cum n-ar fi avut nevoie de nici o podoabă frivolă. Acea sobrietate în materie de vestimentație era una reconfortantă pentru ochi, iar lui Kit îi plăcea foarte mult. Fata era adorabilă, așa cum ar fi fost o soră mai mică.

– Vrei să bei ceva? a întrebat-o el în cele din urmă, închizând ușa și luând din nou în mână paharul de coniac.

– O, Doamne, nu! a exclamat ea clipind de câteva ori, cu o expresie șocată pe chip. Eu nu beau.

Și mai interesant!

– Pentru că?

– Pentru că... Ei bine, nu știu. Mama nu mă lasă niciodată și...

– Mama ta nu e aici în momentul de față, a constatat el și, fără să mai stea pe gânduri, i-a turnat și ei, nu prea mult, într-un pahar. Cred că o vizită ilicită necesită un întăritor ilicit, nu-i așa?

Ea a luat din mâna lui paharul greu și s-a uitat la conținut ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva. Oare toate fecioarele erau atât de drăguțe?

– Crede-mă că nu te mușcă, a spus el zâmbind în colțul gurii. Haide, ia o înghițitură!

Dând din cap dezaprobat și fără să guste din băutură, fata a pus paharul pe comodă și s-a îndreptat spre fotoliile de lângă șemineu.

– Putem să ne așezăm? l-a rugat ea. Mă agită să te văd stând acolo atât de..., i-a explicat, făcând semn cu mâna spre el ca și cum gestul acela l-ar fi descris în întregime.

– Atât de...?

– Atât de înalt și de chipeș. E destul de derutant.

Amuzat, el s-a așezat pe unul dintre fotolii.

– Te rog să mă scuzi, a spus ea.

– Dacă obiceiul ăsta al tău te-a determinat să-mi faci un compliment atât de măgulitor, află că m-aș bucura să nu te îndrepti niciodată, a asigurat-o el în timp ce lua o înghițitură și o privea peste marginea paharului, constatând că era îmbujorată la față și că respira greu, de jenă sau poate că de entuziasm. E puțin neobișnuit pentru mine să fiu cel responsabil de o astfel de situație, a continuat el, dar trebuie să subliniez că ceea ce facem acum ne pune într-un mare pericol. Dacă suntem prinși, întreaga situație s-ar putea dovedi incredibil de stânjenitoare pentru tine.

– N-o să fim prinși, a răspuns ea fără urmă de tresărire. Mama mea și-a luat laudanumul pe care obișnuiește să-l înghită în fiecare noapte înainte de culcare și m-am asigurat că servitoarele și-au terminat munca pe ziua de azi.

– Prea bine. Atunci, nu-ți rămâne decât să-mi spui de ce ești aici.

– Din câte am observat, a spus ea dregându-și glasul și încrucisându-și mâinile în poală, cu degetele strâns împreunate, se pare că știi să te comporți cu femeile.

Kit abia și-a putut înăbuși un zâmbet. Ceva îi spunea că amuzamentul lui ar fi ofensat-o, iar el simțea o nevoie ciudată de a-i proteja sentimentele.

– Am oarecare experiență atunci când vine vorba de femei, recunosc. Mă tem că asta merge mână în mână cu statura înaltă și cu înfățișarea chipeșă.

– E perfect! a exclamat ea, părând ciudat de ușurată. Ești exact ceea ce-mi trebuie.

Într-adevăr, cea conversație lua o turnură neașteptată.

– Nu înțeleg. Ești aici ca să încerci să te căsătorești cu Harrison Archer.

– O, domnul Archer e îndrăgostit de domnișoara Webster! a spus fata, dând din mână. Toată lumea și-a dat seama de asta.

Oare ea observase asta după o singură cină? Poate că vizitatorul nocturnă avea mai multe însușiri decât se părea la prima vedere.

– Ești foarte isteată, nu-i așa? Adică spui că sunt chipeș și nu te înșeli, dar ți-ai dat seama și de sentimentele pe care le are Harrison față de Maddie.

– O, doar mi-am dat cu presupusul și am nimerit-o, a răspuns ea afundându-se în fotoliul de pluș și micșorându-se sub ochii lui. Eu nu știu nimic.

– Ți-e jenă să ți se spună că ești inteligentă? a întrebat el, iar fata a suspinat și s-a uitat în jos, la mâini, dându-i astfel un răspuns edificator. Să fii deștept nu e ceva de care să-ți fie rușine!

– Bineînțeles că tu poți vorbi astfel, a spus ea. Ești bărbat. Dar asta nu li se potrivește și femeilor. Noi n-ar trebui să aspirăm la inteligență.

– Asta e absurd! Cine ți-a spus asemenea prostii?

– Mama mea.

Adică femeia aceea îi interzicea fiicei sale să bea și, pe deasupra, avea despre femei păreri care erau demne de un om al cavelor?

– Cred că nu-mi pasă de părerea mamei tale!

– Nu despre asta e vorba.

– Atunci, despre ce? a întrebat el zâbind și sorbind din pahar. Tânăra era amuzantă. Iar asta, într-un mod neobișnuit.

– Aș vrea să mă ajuți să învăț cum să seduc un bărbat.

Coniacul i-a intrat pe nas lui Kit, iar el s-a înecat, s-a aplecat în față și a tușit, în timp ce se lupta să respire. Picăturile i s-au rostogolit pe bărbie, așa că și-a șters fața.

– Poftim?!

– Aș vrea să mă înveți cum să seduc un bărbat, a repetat ea înghițind cu delicatețe în sec.

– De ce?

– Pentru că trebuie să seduc unul și să mă căsătoresc cu el.

Tonul ei indica faptul că explicația era simplă, iar el era un idiot fiindcă nu înțelegea.

– Așteaptă o clipă, a oprit-o el, ridicând o mână. Ar trebui să ne oprim și s-o luăm de la capăt, a îndemnat-o, punând paharul greu pe o măsută. Haide să începem cu începutul. Cum te numești?

O, Doamne, el nici măcar nu-i știa numele!

Iată-o acolo, trâncănind timp de aproape zece minute, iar domnul Ward n-avea nici cea mai mică idee despre cine era. Iată ceva de-a dreptul umilitor pentru ea!

– Sunt domnișoara Alice Lusk, s-a căznit Alice să-i răspundă, cu obraji în flăcări.

– Am fost prezentați mai devreme? a întreat el.

– Nu. Eu am fost..., a început ea să răspundă, dar s-a oprit, nevrând să-i spună că-l privise de la distanță, fiindcă asta ar fi sunat bizar și respingător, așa că a zis în schimb: Conversam cu ceilalți invitați.

– Aha, a răspuns el privind-o cu ochii lui negri, strălucitori. Ei bine, e o plăcere să vă cunosc, domnișoară Lusk! Eu sunt Christopher Ward, dar prietenii îmi spun „Kit“.

Ea știa toate astea, dar politețea i-a dictat să zâmbească și să dea din cap, aprobator.

– Și eu mă bucur să vă cunosc, domnule Ward.

– Poți să-mi spui „Kit“, pentru că am depășit formalitățile, cred, a spus el arătând către dormitor, ceea ce a făcut ca lui Alice să-i crească și mai mult temperatura. Iar acum, spune-mi, ce e cu povestea asta care implică seducerea unui bărbat?

– Trebuie să învăț cum se face.

– De ce?

Oare nu era evident? Seducție, bărbat, nuntă.

– Ca să mă pot căsători cu el.

Colțul gurii lui s-a ridicat ușor în sus, făcându-l să pară și mai lipsit de scrupule.

– Să-l ademenești într-o situație compromițătoare în care să fiți descoperiți împreună și – vai! – să fiți obligați să vă căsătoriți. Asta e?

– Nu! se împotrivi Alice, fiindcă, o, Doamne, asta suna de-a dreptul machiavelic, iar planul ei nu era chiar atât de viclean. Nu vreau să prind un bărbat în capcană ca să se însoare cu mine!

Asta era mai rău decât să fie luată de soție doar pentru zestrea ei. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Alice era un soț resemnat la gândul că fusese păcălit pentru următorii cincizeci și ceva de ani.

– Atunci, care e planul tău?

Alice și-a mușcat buza și s-a uitat în jos, la poala rochiei. În acea seară, în timp ce lua cina, planul îi venise în minte pentru prima

dată. Aflată la cel de-al doilea sezon monden al ei, înțelesese pe deplin că bărbatul potrivit n-avea să apară și s-o făcă să se îndrăgostească nebunește. Bărbații potriviți nu erau interesați de o fată ca ea. Ei se înghesuiau în jurul debutantelor drăguțe și extrovertite. Singurii bărbați care îi acordau atenție lui Alice erau vânătorii de averi disperati și văduvii mai în vârstă, care își căutau o soție tânără și supusă. Cu siguranță că nu exista nici un bărbat care s-o iubească vreodată pentru ea însăși. Mama îi spusese că era de așteptat să se întâmple astfel și că zestrea era singurul atu care o putea salva:

– Atunci când o să afle ce zestre mare ai, pe bărbați n-o să-i mai deranjeze înfățișarea ta banală.

Era adevărat. Alice n-avea nici cea mai mică idee despre cum să atragă un bărbat cu personalitatea ei, nu cu contul bancar al tatălui său. Nu-și putea schimba zestrea, așa că ce avea să se întâmple cu ea? Fără îndoială că era condamnată.

Mai apoi, la cină, auzise un comentariu nepotrivit, care îi dăduse o idee. Asta se întâmplase atunci când ea îl privise pe furii pe Kit, iar Maddie o prinsese asupra faptului și încercase s-o avertizeze:

– Kit e diavolul însuși. Cu un singur zâmbet, reușește să transforme până și o femeie timidă într-una atractivă. Nu dă greș niciodată!

Cuvintele acelea îi rămăseseră întipărite în minte lui Alice și, cu atât mai curioasă, ea continuase să-l observe pe Kit. Cu părul brunet și cu ochii negri, cu forma mandibulei bine definită și cu nasul elegant, era înfiorător de chipeș. Ținuta de seară închisă la culoare îi venea ca turnată pe trupul suplu, punându-i în evidență umerii lați și membrele lungi. Privirea lui o făcea să simtă sute de fluturi în stomac.

Însă era ceva la el, ceva mai mult decât aspectul impecabil. Se simțea bine în pielea lui, reușind să domine o încăpere de îndată ce intra în ea. În timp ce se serveau cocktailurile, aproape toate femeile – atât cele tinere, cât și cele mai în vârstă – se luptaseră pentru o fărâma din atenția lui. El întreținuse atmosfera cu zâmbete firești și cu povești zgomotoase, grupul savurându-i fiecare cuvânt.

Atunci când se servise supa, el îi făcuse cu ochiul unei femei mai în vârstă, așezată în celălalt capăt al mesei, iar ea îi aruncase drept răspuns o privire îndrăzneată, arzătoare și cu un înțeles ascuns. Kit flirtase chiar acolo, la masă, în văzul tuturor, ceea ce lui Alice i se

păruse uluitor. Ce fel de magie posedă el ca să determine femeile să se poarte astfel?

„Reușește să transforme până și o femeie timidă într-una atractivă.“

Astfel, Alice începuse să se gândească la propria dilemă. Oare Kit era capabil să opereze o asemenea metamorfoză... chiar și în cazul femeii care era cel mai puțin probabil să-i devină elevă?

Ea avea nevoie de mai multă încredere, de mai multă experiență.

Nici un bărbat nu s-ar fi îndrăgostit de un șoarece insipid și timid. Dacă se putea transforma într-o fată ca Maddie – veselă și sociabilă –, atunci pesemne că ar fi putut atrage un bărbat chipeș, care mai apoi să-i devină soț.

– Alice, a spus Kit, întrerupându-i gândurile. Care e planul tău?

Oare el chiar avea de gând s-o facă să i se destăinuie? Ar fi fost umilitor să rostească astfel de cuvinte cu voce tare în fața celui bărbat superb și fermecător.

– E necesar ca tu să știi?

– Mă tem că da, dragă Alice. Nu pot să te ajut să păcălești un biet bărbat neștiutor.

– Eu nu păcălesc pe nimeni.

– Asta rămâne de văzut.

Kit și-a luat din nou paharul în mână, petrecându-și degetele lungi în jurul cristalului masiv.

Pentru numele lui Dumnezeu, el chiar avea de gând s-o forțeze să vorbească! Ea a tras aer adânc în piept și l-a lăsat să iasă încet.

„Poți să faci asta, Alice! Trebuie să devii o femeie atractivă, îți amintești?“

– Sunt destul de timidă în preajma sexului opus. Timiditatea mea, combinată cu zestrea atractivă, atrage un anumit tip de bărbat, unul care nu e cu adevărat interesat de mine. Înțelegi?

– Speri să te căsătorești din dragoste.

– Da, sau dintr-un motiv cât mai apropiat de dragoste.

El o studia în timp ce bea. Ea nu-și putea da seama la ce se gândea, privirea lui impenetrabilă sclipind în lumina răspândită de lampa cu gaz. Cu cât tăcerea lui dura mai mult, cu atât mai agitată era ea. Oare de ce crezuse că ar fi fost o idee bună să-l abordeze? Acum îi era clar că făcuse o greșală. Fără îndoială că el încerca să se gândească la o modalitate de a refuza fără să-i rănească sentimentele.

– Ar trebui să plec, a spus ea, începând să se ridice din fotoliu. Asta a fost...

– Așteaptă o clipă, i-a cerut el, întinzându-și mâna liberă ca s-o oprească. Nu pleca atât de repede! Lasă-mă să mă gândesc, te rog.

Cu inima bătându-i năvalnic, Alice s-a scufundat din nou în tapițeria de pluș a fotoliului și a încercat să nu leșine din cauza umilinței pe care o simțea. Oare Kit avea să le spună celorlalți oaspeți despre cererea ei neobișnuită? Alice ar fi devenit bătaia de joc a acelei reu-niuni! Iar mama ei ar fi aflat și ea despre asta.

O, Doamne! Făcuse o greșală teribilă venind la Kit.

– Nu intra în panică. Liniștește-te, Alice! i-a cerut el în timp ce bătea cu degetele în cristalul paharului și-și înclina capul într-o parte. De ce eu?

Oare el chiar se gândea să accepte?

Speranța a făcut-o să-și îndrepte spatele.

– Pentru că domnișoara Webster mi-a spus că reușești să transformi chiar și cea mai timidă femeie într-una atractivă.

Kit și-a dat capul pe spate și a râs, venele de pe gât mișcându-i-se sub pielea aurită de soare.

– Într-adevăr, Maddie e în stare să spună astfel de lucruri. Mereu îmi cere să am grijă cum mă comport în preajma prietenelor ei. Totuși, asta nu înseamnă neapărat că vorbele ei sunt adevărate.

– Ești modest. Din ceea ce am observat astă-seară, o cred pe cuvânt.

– Ei bine, eu nu sunt chiar sigur că te cred timidă. Nu ți-a fost greu să vorbești cu mine și ai dat buzna în camera mea ca un general care e gata de luptă.

– Sunt ridicol de timidă, l-a contrazis ea ridicându-și bărbia, în timp ce simțea că iritarea o învăluia precum o haină fierbinte.

– Într-adevăr, îmi dau seama, a încuviințat el dând din cap, iar colțurile gurii i s-au ridicat într-un rânjet. Îți mai torn un pahar, Alice?

O, ce enervant era omul acela!

– Vrei să mă ajuți, sau nu?

Ridicându-se în picioare, Kit s-a îndreptat către măsuta cu băuturi, ca să-și reumple paharul. Alice n-a putut să nu se uite insistent la umerii lui lați, care făceau țesătura cămășii fine să se întindă de-a lungul lor, precum și la vesta lui de mătase albă, strânsă pe trup. Kit

avea șolduri slabe și un posterior ferm, care nu putea să arate astfel decât dacă posesorul lui făcea mișcare în mod susținut. Kit era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse ea vreodată, iar înfățișarea lui făcea ca întreg trupul ei să fie străbătut de fiori.

Și totuși, el avea dreptate. Nu mai era atât de agitată în preajma lui. Oare de ce?

Kit s-a întors, iar ea a încercat să-și abată privirea, prefăcându-se că până atunci nu se holbase la el. Dar rânjetul de pe fața lui i-a arătat că, probabil, eșuase.

– Și, mai exact, cum ar trebui să te ajut eu? a întrebat el sprijinindu-se de măsută. Să te duc în pat? Să-ți desenez diagrame? Să-ți scriu un tratat? Nu-mi dau prea bine seama la ce anume te aștepti de la mine.

– Ei bine, a răspuns ea mușcându-și interiorul buzei, nu prea sunt genul tău de femeie. Se poate spune cu siguranță că..., a continuat ea arătând spre pat, e imposibil. Mă gândeam mai degrabă la sesiuni de întrebări și răspunsuri, sau la jocuri în care să ne atribuim roluri. Aș vrea să ajung să înțeleg mintea masculină și ceea ce bărbații găsesc că e atractiv.

Între sprâncenele lui a apărut o cută, care s-a adâncit pe măsură ce ea vorbea.

– Nu-mi place un gen anume de femeie, a spus Kit, dar dacă ar exista unul, cum de ești atât de sigură că nu te regăsești în el?

„Pentru că tu ești perfect, iar eu sunt... eu.“

Kit putea să-și aleagă orice femeie din societatea în care se aflau. Probabil că deja o făcuse, având în vedere că în urmă cu câteva clipe lui Alice i se păruse că zărise la ușa lui o persoană pe nume Mary.

– Dacă știi ceva, a spus ea, asta e că sunt cât se poate de realistă atunci când vine vorba să-mi evaluez puterea de atracție, drept care cred că trebuie să iau măsuri radicale.

– Înțeleg, a răspuns el ducându-și paharul la gură ca să ia încă o înghițitură. Și ce o să faci dacă refuz să-ți împărtășesc din vastul meu bagaj de cunoștințe?

Alice s-a încruntat, fără să-i pese de direcția în care o luase conversația lor. Dacă el plănuia s-o refuze, ea își dorea să i-o spună direct și s-o scutească de umilință.

– Presupun că o să încerc să găsesc pe altcineva. Pe domnul Archer, poate?

– O adevărată pierdere de timp! a răspuns Kit, pufnind batjocoritor. Harrison a avut parte de o înflorire târzie, și nu e chiar un exemplu de succes într-ale romantismului.

– Ei bine, trebuie să existe un alt bărbat care să fie dispus să mă ajute, dacă tu nu vrei. Poate că un valet sau un rânđaș. În general, astfel de oameni sunt tineri și energici.

– Perspectiva ca tu să-i ceri asta unui alt bărbat mă umple de un sentiment copleșitor de teamă. De ce să n-o întreb pe una dintre doamne? Pe Maddie sau pe roșcata aceea, domnișoara Young? Amândouă par să atragă atenția bărbaților.

Oare chiar ar fi putut ea să pătrundă toate dedesubturile minții masculine discutând despre asta cu o femeie? Alice se îndoia. Pentru că, într-adevăr, cine știa mai bine decât un bărbat despre felul în care gândeau bărbații?

– Nu, am nevoie de mai mult decât de câteva sfaturi. Am nevoie de o diplomă în seducție. De la un bărbat.

– Din păcate, a răspuns Kit golindu-și paharul și punându-l jos cu un oftat adânc, acel bărbat nu pot fi eu.

Alice a simțit o senzație de gol în stomac și a cuprins-o dezamăgirea.

„Am eșuat, iar acum el o să spună întregii societăți de aici despre cererea pe care i-am făcut-o. Toată lumea o să râdă de mine.“

Cât de neghioabă fusese!

Cum de putuse să fie atât de proastă? De ce se gândise că acel bărbat superb și fermecător și-ar fi pierdut timpul cu ea? Fusese o nebunie din partea ei, evident.

– Bineînțeles, a spus Alice ridicându-se, mânată de gândul de a scăpa cât mai repede de acolo. Uită ce te-am întrebat! Te las să-ți vezi mai departe de restul serii.

– Așteaptă! i-a cerut el în timp ce, cu mâinile ridicate, i-a blocat calea. Lasă-mă să-ți explic!

„Fugi. Pleacă. Du-te și ascunde-te!“

– Nu-i nevoie, l-a asigurat ea ferindu-se și repezindu-se la mânerul ușii. Înțeleg perfect!

A încercat să tragă de ușă, dar aceasta nu s-a mișcat.

– Fir-ar să fie, Alice! a exclamat Kit sprijinindu-se de ușă ca s-o împiedice pe fată s-o deschidă. Măcar lasă-mă să-ți explic de ce!